

nepřipouští. Nepřipuštění odůvodnil tím, že tu není podmínek §u 391 c. ř. s., totiž téhož právního a skutkového základu pohledávky namítané započtením a pohledávky žalobní. O d v o l a c í s o u d potvrdil rozsudek prvního soudu ohledně pohledávky žalobní, zrušil jej však ohledně rozhodnutí o pohledávce namítané započtením, a nařídil další jednání o ní bez výhrady pravomoci tohoto usnesení.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Rozsudek odvolacího soudu jest rozsudkem dílčím o pohledávce žalobní a obsahuje usnesení odvolacího soudu o zrušení rozsudku prvního soudu a nařízení nového jednání a rozhodnutí. K rozhodnutí dílčím rozsudkem byl odvolací soud oprávněn, ježto platí proň v tom směru dle §u 463 c. ř. s. táž oprávnění jako pro soud první stolice a dle §u 391 c. ř. s. odstavec třetí pohledávka započtením namítaná není v právní souvislosti s pohledávkou žalobní, ježto nevzešla z téhož právního základu. Usnesení odvolacího soudu o částečném zrušení rozsudku soudu první stolice, pokud se týče rozhodnutí o námitce započtení, nepozbylo povahy usnesení proto, že bylo pojato do rozsudku. Lze tedy proti němu použiti jen opravných prostředků, přípustných proti usnesení. Dovolatel napadá rozsudek soudu druhé stolice toliko ohledně rozhodnutí o námitce započtení, nenapadá dílčího rozsudku o pohledávce žalobní, napadá tedy jen ono zrušovací usnesení odvolacího soudu. Ale proti usnesení odvolacího soudu je přípustným toliko opravný prostředek rekursu a to jen dle ustanovení §u 519 c. ř. s. Dovolání, podané žalobkyní, je jako takové proti usnesení opravným prostředkem nepřipustným (§ 514 c. ř. s.), ale je nepřipustným i kdyby se považovalo za rekurs, protože tu není podmínek §u 519 c. ř. s. Že zde není podmínek čis. 1 a 2 tohoto §u, jest zřejmo, než i dle čísla 3 §u 519 c. ř. s. byl by rekurs nepřipustný proto, že odvolací soud ve svém usnesení nevyrká, že řízení v první stolici má býti započato nebo v něm pokračováno teprve, až toto usnesení nabude právní moci. Bylo proto dovolání správně rekurs odmítnouti.

Čís. 4371.

Propočítání služebních let železničních zaměstnanců dle výnosu min. železnic ze dne 24. září 1921, čis. 53.924.

§ 2 (2) výnosu předpokládá, že zaměstnanci byli hned od počátku své služební doby zařadění v příslušné skupině (úřednické), neplatí však na případ, byl-li nynější úředník této skupiny původně zaměstnán jako sluha.

§ 3 čis. 2 výnosu vztahuje se na toho, kdo byl původně sluhou, načež byl ustanoven kancelářským výpravčím a s celou touto skupinou byl přeřazen do skupiny úřednické, aniž by se vyhledávalo, by dovršil určitou dobu v železniční službě.

§ 4 výnosu vztahuje se i na zaměstnance do služebních tříd zařazené.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1452/24.)

Žalobce nastoupil do služeb státních drah dne 15. ledna 1907 jako truhlář v dílnách v B., kdež pracoval v úkolu až do dne 28. října 1918. Po převratu byl povolán do ministerstva železnic za člena »Železniční Unie«, zřízené na podnět Národní rady ministerstvem železnic ze zastupců odborových organizací. Pracoval hlavně v odboru, který měl zamezit vývoz železničního materiálu a potravin za hranice. Po tuto dobu vyplácena mu byla jeho základní mzda dílenská, jakož i to, co by byl při úkolové práci v dílnách vydělal nad denní mzdu. Tento úkolový nadvýdělek byl žalobci vyměřován podle nadvýdělku dělníků v jeho četi v dílnách pracujících. Po zastavení činnosti »Železniční Unie« povolán byl žalobce dnem 1. ledna 1919 do Hospodářské ústředny ministerstva železnic. Po dobu jeho činnosti v Hospodářské ústředně byla žalobci vyplácena mzda, jakož i náhrada ušlého úkolového výdělku ve výši, jak tento vyplácen byl jiným truhlářským dělníkům jeho bývalé čety v dílnách státních drah pracujícím. Úředním listem ředitelství státních drah v Praze č. 51 ze dne 15. října 1920 byl žalobce ustanoven (stabilisován) jako kancelářský výpravčí do skupiny podúředníků B s platovou stupnicí 2808 Kč a nezapočítatelným přídatkem 131 Kč 50 h s platností do 1. ledna 1920. Podle nařízení ministerstva železnic ze dne 16. února 1920, č. 44.327 činí první platový stupeň pro podúředníky 2400 Kč. Žalobce byl však zařazen ihned do 3. stupně platového 2808 Kč skupiny B kancelářských výpravčích podúředníků z toho důvodu, že pro zařazení musila býti vzata za základ dosavadní jeho mzda. Tato mzda odpovídala platu 3. stupně 2808 Kč plus zbytku 131 Kč 50 h, kterýžto zbytek byl žalobci ke stupnici platové vyměřen jako nezapočítatelný přídatek, jenž mu měl býti vyplácen až k příštímú postupu, který by byl jeho pevný příjem (služné a místní přídatek) vyrovnal na celkový roční příjem z bývalé mzdy. Při tomto zařazení nebylo však přihlíženo k úkolovému výdělku, který jest vyšším než denní mzda a bylo žalobci od 1. dubna 1920 vyplácení náhrady za ušlý úkolový výdělek zastaveno. Výnosem ministerstva železnic ze dne 18. června 1921, č. 35081/1 a ze dne 23. srpna 1921, č. 47603 byla celá kategorie kancelářských výpravčích, do níž byl žalobce dnem 1. ledna 1920 zařazen, přearažena s platností od 1. ledna 1921 do statu úřednického a to do statu III. a). Ministerstvo železnic propočítalo žalobci služební leta tak, jakoby byl dnem nástupu do služby, t. j. 15. ledna 1907 býval v kategorii podúředníku a propočítává mu leta služební výhradně v kategorii podúřednické a od doby, kdy byl skutečně přidělen ke službě kancelářské, t. j. dne 29. října 1918, případně prvním lednem 1919 v úřednickém statu III. a), berouc při výpočtu požitků žalobcových ve skupině podúřednické za základ počáteční platovou stupnici 2.400 Kč. Prohlášením ze dne 4. října 1921 projevil žalobce souhlas s tím, aby mu na úplné vyrovnání všech požitků, kterých by byl požíval, kdyby byl zůstal v dílnách B.,

byl poskytnut rozdíl mezi III. a V. platovou stupnicí (3408 Kč) s účinkem od 1. ledna 1920 do 1. ledna 1921, t. j. do dne propočítání služební doby. První stabilisování žalobcovo před propočítáním služebních let bylo u něho provedeno v kategorii kanc. výpravčího dne 15. října 1920 s platností od 1. ledna 1920 v III. platové stupnici (2808 Kč) s přídavkem ročních 131 Kč 50 h. Žalobce jest nyní zařazen jako oficiál do skupiny III. a s platovou stupnicí 4608 Kč resp. (vzhledem k zákonu ze dne 20. prosince 1922, č. 394 Sb. z. a n.) 8052 Kč s pořadím od 1. července 1922. Žalobce tvrdil v žalobě, že propočítání jest pochybené ze základu, neboť nemělo se státi v kategorii podúřednické, nýbrž v kategorii úřednické, jak se podává ze znění Šu 2 výn. min. železnic ze dne 24. září 1921, č. 53924 a domáhal se proto na eráru doplatku 10.129 Kč 80 h. Procesní soud první stolice přiznal žalobci 6.321 Kč 80 h. Odvolací soud nevyhověl odvolání ani té ani oné strany a odvětil k odvolání žalovaného v důvodech: Obě strany souhlasí v tom, že propočítání služebních let má se díti podle zákona ze dne 9. dubna 1920 čis. 222 sb. z. a n. podle nařízení vlády ze dne 22. prosince 1920, č. 666 sb. z. a n. a podle jmenovacích norem, jež budou k tomu cíli vydány nařízením v duchu tohoto zákona (§ 3 zák. č. 222) a souhlasí také v tom, že tímto zvláštním nařízením jest výnos ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, č. 53.924. Sporno jest však, zda mají býti služební léta propočítána žalobci dle pravidel uvedených ve výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, čis. 53.924 v § 2/2, jak tvrdí žalovaná strana, či dle zásad obsažených v témže výnosu v § 3/2 jak tvrdí žalobce, a, zda v tomto případě má býti při propočítávání za podklad vzata jako počáteční platová stupnice 3408 Kč dne 4. října 1921 dodatečně mu přiznaná. Zmíněný § 2 má nadpis: »Služba ve dvou nebo několika státech úřednických.« Má tedy toto ustanovení na mysli jen přestup z jednoho statu úřednického do jiného statu úřednického. To také plyne z ustanovení odstavce druhého tohoto paragrafu, které stanoví: »při přestupu všeobecném«, t. j. při přestupu celé kategorie úředníků, což znamená při přestupu úředníků do jiného statu úředníků. Ustanovení § 2 nemohou se tedy na žalobce vztahovati, poněvadž týž původně zaměstnán byl jako truhlář v dílnách, dnem 15. října 1920 byl zvolen (stabilisován) do kategorie podúředníků skupiny B a teprve výnosem ze dne 18. června 1921, čis. 35.081 a 23. srpna 1921, čis. 47.603 byla celá kategorie kancelářských výpravčích, do níž byl žalobce dnem 1. ledna 1920 zařazen, přeřazen s platností od 1. ledna 1921 do statu ú ř e d n i c k é h o a to do statu III. a). Týž výnos v § 3 pak má nadpis: »Předchozí služební doba v poměru definitivního podúředníka nebo služebníka.« Vyžaduje tedy toto ustanovení, by zaměstnanec byl nejprve definitivně ve statu podúřednickém nebo služebnickém a pak přestoupil do statu úřednického. Ustanovení to nutno vztahovati na žalobce, poněvadž týž byl stabilisován teprve v kategorii kancelářských výpravčích a poněvadž dle výše citovaných výnosů při všeobecném přeřazení kategorií podúřednických zařaděn byl do úřednického statu III. a), musí se propočítávání provésti dle zásady, vyslovené v § 3 (2), který zní: »Při přestupu na základě všeobecné úpravy propočítávati jest veškerou dobu

služební, jež zbývá po odečtení lhůty stanovené příslušným nařízením pro zařadění do kategorie úřednické, dle povyšovacích lhůt příslušného schématu úřednického. Tomu nejsou na odpor ani vysvětlivky výnosu č. 53.924 k § 2 (2) kde se praví: »V důsledku tohoto ustanovení propočítá se uvedeným kategoriím celková služební doba tak (t. j. všeobecně přeřadčným kategoriím úřednickým nebo podúřednickým, mezi něž i žalobce náležel), jakoby hned od počátku své služební doby byli v tomto úřednickém statu zařadění, s odpočtením čekatelského roku. Toto pravidlo platí však pouze o těch zaměstnancích uvedených kategorií, kteří hned od počátku své služební doby byli ve zmíněné kategorii původně podúřednické zařazení, kteří tedy byli jako podúředníci příslušné kategorie intimováni, neb aspoň služby těchto kategorií skutečně vykonávali.« Tohoto výkladu mohlo by býti použito na propočítání služebních let žalobcových, poněvadž týž byl stabilisován teprve v kategorii kancelářských výpravčích, tedy hned od počátku své definitivní služby byl v kategorii kancelářských výpravčích. Tyto vysvětlivky ovšem v dalším odstavci praví: »Jestliže však naproti tomu nynější úředník této kategorie byl nejdříve stabilisován jako služebník a pak teprve jmenován podúředníkem příslušné kategorie, pak se jedná u něho o individuální jmenování a jest nutno propočísti mu dobu služebnickou zvláště a pak dobu, kdy byl jmenován podúředníkem příslušné kategorie, která byla zařaděna do úřednického statu III. a) rovněž odděleně dle povyšovacích (postupních) lhůt tohoto statu,« ale výkladu toho nelze na případ žalobcův použiti, poněvadž týž jako služebník stabilisován nebyl, nýbrž ustanoven byl teprve v kategorii kancelářských výpravčích. Avšak i přes vysvětlivky odstavce druhého nelze pro propočítání let žalobcových použiti ustanovení § 2, poněvadž, jak již výše bylo uvedeno, ustanovení jeho vztahují se výlučně jen na službu ve dvou nebo několika státech úřednických. Jest tedy na sporný poměr žalobcův použiti předpisu § 3 (2). Druhá věta tohoto odstavce 2. stanoví sice, že doba ztrávená v kategorii podúřednické nebo služebnické, jejíž dovršení bylo příslušným nařízením stanoveno jako podmínka pro zařadění do kategorie úřednické, propočítá se podle postupových lhůt podúřednických, po případě služebnických s použitím zásad vyslovených v § 4, avšak soud prvý správně uvedl, že ustanovení § 4 vztahuje se na zaměstnance do služebních tříd nezařaděné, že však žalobce dne 1. ledna 1921 přeřazen byl do kategorie úřednické, a mimo to není ani tvrzeno, že by dovršení doby ztrávené v kategorii podúřednické nebo služebnické bylo u žalobce podmínkou pro zařadění jeho do kategorie úřednické. Vysvětlivky k § 3 bod 2 praví dále, že propočítávání dle zásad tohoto bodu omezí se pouze na ty případy, když nebyl zaměstnanec těchto kategorií přeřazen ve smyslu výnosu z 23. srpna 1921, č. 47.603 pro neodpovídající kvalifikaci do statu III. a). Tím mají snad vysvětlivky na mysli ony úředníky, kteří byli zařazení do statu III. b). Dle nařízení ministerstva železnic ze dne 18. června 1921, čís. 35.081 zařaděny byly totiž do statu III. a) pokud dány jsou předpoklady stanovené prováděcím nařízením (výnos ze dne 23. srpna 1921, čís. 47.603) kategorie mezi nimi také kancelářští výpravčí, zbývající pak kategorie úřednické

dosavadního statu III. zařazují se do statu III. b). Tyto vysvětlivky jsou však v odporu s ustanovením § 3 bod 2, kde všeobecně se praví, že při přestupu na základě všeobecné úpravy propočítati jest veškerou dobu služební dle povyšovacích lhůt příslušného schematu úřednického. Z toho plyne, že dle tohoto ustanovení nutno žalobci propočítati veškerou služební dobu po odečtení čekatelské lhůty dle povyšovacích lhůt schematu úřednického statu III. a). To první soud také právem učinil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného eráru.

D ů v o d y:

(Obě strany souhlasí v tom, že propočítání služebních let žalobcových má se díti podle výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921, č. 53.924, a tak, když tato otázka není sporná, netřeba ani, až na výjimku dole uvedenou, jež to činí nutným, dle §u 102 úst. list. zkoumati, zdali tento výnos ve svých v potaz přicházejících předpisech (§ 2 a 3) odpovídá příslušným předpisům nařízení vládního ze dne 22. prosince 1920, čís. 666 sb. (§ 2 a 3) a dále, zda toto nařízení zase odpovídá předpisu §u 3 zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb., to jest duchu tohoto zákona, zejména tedy jeho §u 1 a dlužno se omeziti na rozhodnutí otázky, mezi stranami nyní už jedině sporné, zda případ podřaditi dlužno pod § 2 (2) řečeného výnosu, jak tomu chce žalovaný erár, či pod § 3 (2) jak tomu chce žalobce i obě nižší stolice. Také dovolací soud jest toho názoru, že případ spadá pod § 3 (2) a odkazuje v té příčině na důvody nižších stolic, jež v podstatě otázku dobře řeší, aniž by bylo lze říci, že, kdyby se zaujalo stanovisko opačné — stanovisko žalované strany, došlo by se výsledku logičtějšího a s těmito velmi složitými a obtížnými předpisy srovnalejšího. Nicméně vzhledem k vývodům dovolání dlužno zkoumati ještě jednou, zda případ žalobcu kryje se se skutkovou povahou předpisu toho či onoho a pod který tedy jej podřaditi nutno. § 2, jenž dle nadpisu svého pojednává o službě ve dvou nebo několika stavech ú ř e d n í c k ý c h a stanoví v dovolávaném stranou žalovanou odstavci druhém, že při všeobecném přestupu, t. j. přestupu celé kategorie ú ř e d n í k ů ze statusu do statusu na základě všeobecné úpravy připočítati jest služební dobu v nižším statusu (statusu ú ř e d n í c k é m) ztrávenou podle lhůt platných pro nový status, předpokládaje, že zaměstnanci, o něž se jedná, byli hned od počátku své služební doby v příslušné kategorii (ú ř e d n í k ů) zařadění — nedopadá na žalobce, jenž nejdříve byl v kategorii s l u ž e b n í c k é, zaměstnán byv jako truhlář v dílnách, načež dne 15. října byl ustanoven (stabilisován) jako kancelářský výpravčí do kategorie podúředníku skupiny B, a teprv výnosy ze dne 18. června a 23. srpna 1921 byl s celou kategorií kancelářských výpravčích přefazen s platností od 1. ledna 1921 do statutu úřednického III. a). Praví sice vysvětlivky k tomuto §u 2 čís. 2 (Věstník min. žel. č. 43 roku 1921 str. 140), že všeobecné přeřazení kategorií úřednických (p o d ú ř e d n í c k ý c h) bylo provedeno jmenovanými právě výnosy ze dne 18. června a 23. srpna 1921 mimo jiné také u kategorie kancelářských výpravčích

a v důsledku toho že propočítá se těmto kategoriím celková služební doba tak, jakoby hned od počátku své služební doby byli v tomto úřednickém statusu zařadění, toto pravidlo že však platí pouze o těch zaměstnancích těchto kategorií, kteří hned od počátku své služební doby byli ve zmíněné kategorii, původně podúřednické, zařazení, kteří tedy byli jako podúředníci příslušné kategorie intimováni, neb aspoň služby její skutečně vykonávali, že však pravidlo to neplatí tehdy, byl-li nynější úředník této kategorie nejdříve stabilisován jako služe b n í k a pak teprve jmenován úředníkem příslušné kategorie, neboť tu že se jedná o pozdější individuální jmenování a odkazují tu vysvětlivky na § 3 nařízení a tím i výnosu, ovšem ne na § 3 (2), nýbrž na § 3 čís. 1, jež právě předpokládá individuální jmenování; ale z toho všeho právě plyne jen, že, kdežto výnos mluví jen o kategoriích původně ú ř e d n í c k ý c h, vysvětlivky kladou tomu na roveň i kategorie původně p o d ú ř e d n í c k é, nikoli však i původně s l u ž e b n í c k é, jaká právě i na žalobce dopadá, třebaže nebyl v této kategorii stabilisován tak, aby se naň vztahoval § 3 čís. 1. Dovolání pomíjí tuto citaci § 3 v našem předpisu a vztahuje sem a tudíž i na případ žalobcův předpisy Šu 4, které náš předpis Šu 2 odst. čís. 2 nikterak necituje a jež se vztahují výslovně na zaměstnance do služebních tříd nezařaděné, i dopouští se touto záměnou Šu 3 s Šem 4 dvojí chyby. Podle dalších odstavců vysvětlivek propočítává se podle Šu 2 odst. čís. 2 výnosu také služební doba oněch kancelářských výpravčích, kteří dříve byli stabilisováni jako k a n c e l á ř š t í p o m o c n í c i a teprv výnosem tam citovaným jmenování kancelářskými výpravčími, a dále pak mluví se tam ještě o kancelářských výpravčích, kteří se jimi stali z k a n c e l á ř s k ý c h pomocníků, kteří před tím sloužili v kategorii služebnické, avšak ani to vše se na žalobce nevztahuje, protože nebyl nikdy kancelářským pomocníkem, nýbrž přímo z kategorie služebnické přestoupil do kategorie kancelářských výpravčích. Ježto § 3 výnosu pojednává dle nápisu svého o p ř e d c h o z í služební době v poměru definitivního podúředníka nebo služebníka, což úplně na žalobce dopadá, a stanoví v odstavci čís. 2, jak propočítati služební dobu při přestupu na základě všeobecné úpravy, že totiž započítati jest v e š k e r o u dobu služeb ní po odečtení t. zv. lhůty č e k a t e l s k é d l e p o v y š o v a c í c h l h ů t p ř í s l u š n é h o s c h e m a t u ú ř e d n í c k é h o, a dle tohoto předpisu započítal první soudce služební dobu žalobcovu, a nelze říci, že by tento předpis na žalobce nedopadal, naopak dopadá doslovně. Ovšem praví následující alinea, že doba strávená v kategorii podúřednické nebo služebnické, jejíž dovršení bylo příslušným nařízením stanoveno jako podmínka pro zařadění do kategorie úřednické, propočítá se podle postupových lhůt podúřednických po případě služebnických s použitím zásad vyslovených v Šu 4. Tady ovšem nelze souhlasiti s nižšími stolicemi, které praví, že tohoto Šu 4 nelze užiti na žalobce proto, že předpis jeho vztahuje se dle jeho nadpisu na zaměstnance do služebních tříd nezařaděné, kdežto žalobce do nich zařaděn jest, neboť touto logikou byl by § 4 z Šu 3 odst. čís. 2 vyřaděn vůbec, kdežto tam místo má, protože tam dovolán jest, a to ovšem s úplným vědomím, že

se ho dovoláno na případ zaměstnancu do služebních tříd zařaděných, jakým jest i žalobce, i dlužno ho tedy užítí, pak-li že jen podmínka, pod kterou se ho dovoláváno, splněna byla. Ale za to je správně, co praví odvolací soud, že nebylo ani tvrzeno, že by u žalobce bylo bývalo podmínkou pro zařazení do kategorie úřednické, aby byl dovršil určitou dobu v kategorii podúřednické nebo služebnické. Chce-li to teprve dovolání tvrdit tím, že praví, že příslušníci kategorie kancelářských výpravčích (k nimž náležel i žalobce), v úřednickém statusu III. musili splnit jisté podmínky, mezi nimiž bylo i dovršení určité lhůty ve službě železniční, tedy by to byla jednak nepřipustná novota a jednak dovolání samo praví, že kategorie kancelářských výpravčích, původně podúřednická, přearazena byla do úřednického statusu III. výnosem ze dne 9. srpna 1919, čís. 22.444, ale to je právě výnos, který citují vysvětlivky k Šu 3 odst. čís. 2 řkouce, že sem (pod § 3 čís. 2) patří jmenování podúředníků úředníky na základě nař. min. žel. ze dne 9. srpna 1919, čís. 22.444, ačkoli v odporu s tím dovolání o jednu alineu dále praví, že § 3 odst. čís. 2 má na mysli takový všeobecný přestup některé kategorie, kde toto zařazení do statusu úřednického je podmíněno určitou dobou strávenou v kategorii zřízené a podúřednické, takovouto kategorií však že není kategorie kanc. výpravčích, ježto zařazena byla výnosem z 18. června 1921, čís. 35.051 všeobecně z úřednického statusu III. do úř. statusu III. a), kde není vůbec předchozí služby v kategorii zřízené neb podúřednické. Dle toho všeho nelze seznati, jak to dovolání logicky myslí, a jen dlužno podotknouti, že ani to nezdá se správným, když rozdělení původního statusu III. na status III. a) a III. b) nazývá přearazením. Dále: Vysvětlivky k Šu 3 odst. čís. 2 praví v alinea druhém, že propočtení dle zásad tohoto bodu omezí se však pouze na ty případy, když nebyl zaměstnanec těchto kategorií přearazen ve smyslu výnosu z 23. srpna 1921, čís. 47.603 pro neodpovídající kvalifikaci do statusu III. a). Nižší stolice míní, že vysvětlivky mají tu na mysli patrně (I. stolice) neb snad (II. stolice) případ, kdy zaměstnanec byl zařazen do statusu III. b), že však je to v odporu s výnosem samým, jenž toto omezení nezná, zně zcela všeobecně, a proto nižší stolice k tomuto omezujícímu výkladu vysvětlivek nehledí a vztahují § 3 odst. čís. 2 vzdor oné stati vysvětlivek i na žalobce. Oproti tomu dlužno vytknouti, že to samo o sobě by nestačilo, protože vysvětlivky tvoří s výnosem jeden celek a tudíž jej doplňují, nelze je tedy vyloučiti a pominouti. Ale důvod vyloučení jest správně myšleno ten, že omezení, i když je pokládáme za omezení, stanovené samým výnosem, je neplatné proto, že o d p o r u j e Šu 3 b o d č í s. 2 v l á d n í h o n a ř í z e n í z e d n e 22. p r o s i n c e 1920, č í s. 666 s b., jež ho nezná a v jehož mezích se výnos měl držeti, protože dle vlastního svého nápisu je provedením zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 222 sb. z. a n., jehož provedením dle jeho § 7 pověřena byla všechna ministerstva a k jehož provedení vydala vláda právě citované své nařízení čís. 666/20. Ale je tu ještě jiný důvod, jenž přes to omezení, ba právě k vůli němu velí nenakládati se žalobcem hůře, než § 3 bod čís. 2 stanoví; má-li totiž dle tohoto bodu naloženo býti s těmi, kdo pro nedostatečnou kvalifikaci nebyli zařazení do statusu

III. a), musí s těmi, kdo tak dobrou kvalifikaci měli, že do něho zařadění byli, a to byl právě také žalobce, býti naloženo aspoň také tak příznivě, jako s oněmi, jak předpis sám logicky předpokládá (slova: »omezí se« na ty, kdo pro nedostatečnou kvalifikaci do III. a) nebyli zařadění), má s nimi vlastně naloženo býti příznivěji, t. j. dle jiného předpisu, ač se nepraví, dle kterého. To je ale pro žalobcův případ bezpředmětné, poněvadž dle nějakého jiného, jemu příznivějšího předpisu propočtení nežádá. Doložiti dlužno konečně, že, míní-li dovolání, že užití Šu 3/2 výnosu místo Šu 2/2 vede prý k nesrovnalosti, že dělnická služba řemeslná hodnotí se stejně jako služba úřednická, což prý odporuje účelu a tendenci zákona čis. 222/20 i nařízení čis. 666/20, jakož prý i výnosu samému, dlužno na to odvětit, že naopak je všeobecně známo, že tendence byla nivelisační, směřující k tomu, by práce kategorií nižších hodnocena byla co možno rovně s prací kategorií vyšších, což zvláště také došlo lapidárního výrazu v tom, že propočítání omezeno bylo na nižší polovici tříd, kdežto vyšší zůstaly z dobrodiní toho vyloučeny.

Čís. 4372.

Pojistné premie, splatné již před zahájením vyrovnávacího řízení, nejsou výsadními pohledávkami podle Šu 23 vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1493/24.)

Žalovaná firma byla pojištěna u žalující pojišťovny proti požáru. Dne 31. října 1922 bylo o jmění žalované zahájeno řízení vyrovnávací, jež skončilo dne 4. dubna 1923 vyrovnáním na 30%. Ježto pojišťovací premie, splatné v dubnu 1923, nebyly zaplacený, žalovala pojišťovna o zaplacení jich v plné výši. Žalovaná namítla v podstatě totéž jako v obdobném sporu proti jiné pojišťovně (viz čis. sb. 4271), totiž, že vyrovnací správce zapravil v prosinci 1922 žalobkyni úplná pojišťovací premie za rok 1921 a 1922 a že žalobkyně, ježto se žalovaná vyrovnala v dubnu 1923 na 30%, byla ohledně 70% premií bezdůvodně obohacena. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde již jen o jedinou právní otázku, zda totiž pojistné premie spadají pod výsadní pohledávky Šu 23 vyr. ř., takže při vyrovnání musily by dle Šu 46 (2) vyr. ř. býti plně uspokojeny. Tuto otázku dlužno zodpovědětí záporně. Neboť výčet výsadních pohledávek jest v Šu 23 vyr. ř. vyčerpávající a nikoli pouze příkladný, takže výsadu na jiné pohledávky rozšiřovati nelze. Zejména jest nemožno, jak to dovolání činí, vsunovati tam tuto výsadu pro pojistné premie oklikou Šu 46 čis. 3 konk. ř., dle něhož jsou pohledávkami podstatovými (dluhy masy) všechny nároky na splnění dvojstranných smluv, v něž správce podstaty vstoupil, nároky to, jež pak dle Šu 150 konk. ř. v případě vnuceného vyrovnání